

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Isus ne dă pâine.

Isus a săturat odinioară 5000 de oameni în pustie, din cinci pâini și doi pești și sfărmături au adunat încă douăsprezece coșuri pline.

Azi este chiar așa de mare minune, că masele omenirii nu pier de foame ci se satură, cum a fost în pustie de neînțeles hrănirea miraculoasă a 5000 de oameni din cinci pâini și doi pești. Este într-adevăr minune, în criza de azi, că avem ce să mâncăm.

Dar Isus nu numai pâinea cerută în „Tatăl-**Nostru**“ ne dă nouă, dar ne dă încă mai multe feluri de pâini, care ne sunt tot așa de necesare ca pâinea cea de toate zilele.

Ne dă și pâinea amară a suferințelor ca să ne îndulcească existența veșnică.

Apoi în fiecare moment ne oferă pâinea tare a răbdărilor ca prin ea, să ne pregătim fericirea.

Nu ne lipsește din voința Lui nici de pâinea neagră a umilirilor, ca la înviere să putem fi glorificați.

Tot voința Lui o exprimă pâinea uscată a sărăciei, ca odată să fim nespūs de bogați.

El ne dă câteodată și pâinea rea a boalelor pentru vindecarea sufletului nostru.

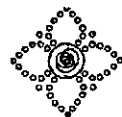
Și prin pâinea mucedă a bătrâneței oare nu câștigăm tinerețe neperitoare?

Ca toate aceste să le putem consuma Isus ne pune la dispoziție pâinea dulce și bună a rugăciunii.

Și ne dăruiește pâinea ingerilor și a sfinților, pâinea, despre care ar trebui toate făpturile neîncetat să cânte cântece totdeauna noi, care ar trebui să fie subiectul tuturor meditațiilor, care ne aduce lumină în întuneric flori în deșertul vieții și fericire în marea nenorocirilor, pe El însuși în Sf. Euharistie.

De ce nu ne hrănim?
Dece flămânzim?

I. B.

Ce fac alții pentru sfânta religie catolică.

Martirul preotul Pro Juarez din Mexic.

Suferințele locuitorilor catolici din Mexic au fost mari. Tiranii și-au bătut joc de sfânta lege. Dar cu cât încercările au fost mai mari cu atât dragostea de Dumnezeu a înflorit mai tare.

Apostolii au sufletul numai flăcări; jertfesc totul pentru El. Așa Pro Juarez înainte de a fi preot se pregătia pentru medicină, gândindu-se cum ar putea să se devoteze mai bine lucrătorilor. Dar adâncindu-și sufletul în rugăciuni își dădu seamă că rezolvirea chestiunilor sociale sunt în funcție de sufletul individual și atunci se hotărî cu toată ardoarea să devie preot: cu cea mai statornică și zeloasă silință, cu desăvârșită sfintenție se pregăti pentru acest apostolat. Urmă cursurile de teologie în Spania apoi în Belgia, cu întrerupere din cauza sănătății lui șubrede. După ce fu hirotonit nu plecă în Mexic până ce nu ingenunche în fața grotei dela Lourdes. Și ca un mielușel ce se duce la tăiere grăbi el spre locul natal unde ajuns, după 18 luni peri împușcat.

În tot timpul studiului, mereu gândul îi aluneca spre Mexicul cu cer albastru și vegetația bogată și felurită, cu fel de fel de exploatarea miniere, cu mii și mii de lucrători, cu grozavele amenințări ale persecuțiilor contra catolicilor. Era așa de sensibil. Atât ar fi voit ca ai săi să asiste la prima-i

liturghie, ca primele binecuvântări să le dea părinților săi.

Apostolatul printre lucrători îi zâmbia mereu. Nopti și zile întregi le petrecea aplecat pe enciclicele lui Leon al 13-lea ca să pătrundă în doctrina socială a bisericii. Studiu și evlavie! Iar când boala nu-l cruța, atunci pe cât îi era cu puțință sta în genunchi aproape, cât mai aproape de sf. chivot.

Și iată-l înfruntând apele și sosind în Mexic tocmai când flăcările revoluției și batjocurei de cele sfinte se încolăceau ca șerpii în jurul acelor cari îl căutau pe Dumnezeu. Bisericele închise, liturghiile ținute pe ascuns prin case particulare unde ca să pătrundă cineva trebuia să evite autoritățile. Altfel era imediat pus la temniță și executat fără nici-o judecată.

Vaporul se apropia de țarm iar păr. Pro. cufundat în rugăciune se simțea străbătut de fiorii luptei, îndrăzelii.

Preotul Pro reuși să pătrundă și în temniți: „am spovedit și în închisori; mai mult mă duc acolo, căci temnițele sunt pline de catolici. Le duc hrană, perne, bani, țigări. Dacă ar ști paznicii ce pasăre sunt!”

Cum ar fi putut să-i stabilească identitatea? Aerul lui de student înlătura bănuelile. Când pe bicicletă, când cu un baston în mână, alerga pretutindeni, pretutindeni ușurând o greutate.

Rolul activ pe care îl avea în organizarea conferințelor tinerimii catolice făcu pe puternicii zilei să-i adulmece urmele, căci tactica guvernului în contra bisericii catolice era de a lovi în apostoli, în apărătorii ei cei mai întreprinzători. „Nu se poate spune — zice un preot care a fost cu el în vremea celor mai violente persecuții — cu ce ardoare s'a multiplicat părintele Pro pentru binele sufletelor. Adesea guvernul a lansat contra lui ordine de arestare, dar totdeauna fără încetirea activității a reușit să scape din mâna asasinilor, Am putut să constat grozavele pericole la care era expus mereu. Dar nu doria decât un lucru: să-și verse sângele pentru Isus Hristos. De câte ori nu l-am auzit eu singur manifestându-și dorința aceasta!”

A stat de mai multe ori în închisoare. Dar când totul părea gata să-i îplinească dorința, era pus în libertate. Persecuția coborî curând pe capul asoc. tinerimii catolice: în aceeași zi cinci membri au fost torturați și împușcați, apoi veni rândul tânărului ei președinte: tipograful Bonilla care a stat spânzurat pe cruce dela amiază până în seară. Murind toți strigau: Trăiască Hristos-Rege!

Dar activitatea lor cât și a preotului Pro cu atât se intensifica cu cât împrejurările deveneau mai dușmănoase. 16 preoți fură executați de-odată;

scoși din temniță au fost conduși direct la cimitir și împușcați în fața groapei; la ordinul comandantului, groparul i-a împins în groapă, acoperindu-i repede cu pământ: unii trăiau încă. După câte-va zile groparul a înebunit. În anul acela, 1927 au fost împușcați mai mult de 50 de tineri și vre-o 30 de preoți.

Dar un atentat politic contra unui general fu exploatat de guvern în așa chip ca părintele Pro să piară. Și a perit. A fost arestat chiar în casa părintească împreună cu un frate și încă alți doi tineri; ei care nu făceau decât activitate religioasă și nu se ocupau decât de mizeria sufletelor: „La revedere în cer,” a fost ultimul cuvânt al părintelui Pro, pășind pragul casei părintești.

Nici o explicație nu s'a dat pentru arestarea lor. Au fost aruncați brutal în celulele întunecate și strâmte.

În ziarele guvernamentale au fost declarați ca autorii complotului, murdărindu-le făptura lor angelică cu acuzația de criminali.

Președintele Calles în dorința lui demonică de a zădărnici rezistența catolicilor, hotărăște că atât preotul Pro cât și ceilalți să fie executați, împușcați cât mai curând. În ziua de 23 Noembrie 1927 i s'a comunicat hotărîrea de moarte, cu o minută înainte. Părintele Pro fu scos în grădina închisorii. I se dădu voie să-și exprime o dorință. „Permiteți-mi să mă rog.” Ingenunche, își

făcu semnul crucii și se rugă în cea mai profundă reculegere. „Sunt nevinovat, zise el. Vă iert!” Apoi își întinse brațele în cruce ca să moară cași „Domnul.”

Și mai rosti cuvintele așa de scumpe catolicilor mexicani:

„Trăiască Hristos-Rege!”

O. C.

Ordinul al III.-lea al Sf. Francisc.

În presă catolică delanoi se dă tot mai mare atenție ordinului Terțiarilor. Ceva nou în Biserica noastră, care ar fi fost bine, dacă era introdus de mult. Odată începutul făcut, sigur, după aprobarea Preavenatelor Ordinariate, acest început se va desvolta cu repezala tuturor inovațiilor atât de necesare și folositoare.

Și până atunci să nepregătim, ca să fim vrednici învățăcei ai „sărăcuțului din Assisi.”

Personalitatea bogată a sf. Francisc totdeauna a simțit necesitățile epocii sale. El a știut, că societatea decăzută a sec. 11 și 12 numai așa o va putea conduce la săracul și umilul Isus, dacă vor dispărea împrejurările și ocaziunile,

care conduc omenirea la păcat. Studiind cronică celor secole, este imposibil să nu ne atingă icoana intelectuală și morală a societății de atunci: observăm luxul, vanitatea, dorul de a plăcea și mândria de care a fost saturată societatea și care a împiedecat dezvoltarea forțelor morale.

Sf. Francisc — în contradicție cu mentalitatea timpului — s'a desbrăcat de haina vanitoasă și strălucitoare, creată de moda secolului său, și a îmbrăcat răsă simplă, sură a părerii de rău și a lăpădării de lume. Lumea nu l-a înțeles, publicul din Assisi scandalizat critica și ironiza haina de cerșetor a feciorului lui Petru Bernardone. El însă n'a dat înapoi și încă a ajuns în viață acel tablou mareț, când cinci mii de voluntari ai sărăciei au umplut văile Assisi-ului, dormind pământul gol sau mâncând pâine.

Rolul ordinului terțiarilor este, ca prin modestie și sărăcie să readucă societatea decăzută la Hristos. Modestia este baza principală și valoarea sufletului terțiar.

Dumnezeu ne-a dat îmbrăcăminte, cu scopul de a ușura lupta omului împotriva ispitelor și pentru ca prin ea să ne ferim de întemperii, omul însă a făcut din ea cauză și ocaziune

de a păcătui. O folosește pentru înfrumșețarea trupului său și pentru satisfacerea vanității sale: Luxul și vanitatea în îmbrăcăminte totdeauna au fost și sunt cauza căderii în păcate și a decăderii moravurilor. Dar efectele, nizuințele și mijloacele lor nici odată n'au fost atât de înspăimântătoare și destructive ca în zilele noastre. Să intrăm în camerele scunde ale colibelor sau în palate sumptuoase, să facem o plimbare pe „corso“-ul unui oraș sau pe străzile strâmbe ale satelor, . . . să observăm publicul balurilor și lumea de pe stradă a dupămiazărilor de Dumineci din sate . . . și ne vom convinge, că mijlocul cel mai eficace al „spiritului vremii“ atât de stricat, al perversității morale, al păcatului și al înșelăciunii

nei este . . . îmbrăcăminte. Mulți se îmbracă așa, căci sunt inconștienți, superficiali, siliți de alții, pentru că trebuie . . . sau din obișnuință; dar cei mai mulți sunt indecenți în îmbrăcăminte cu premeditare frivolă și imorală. De câte ori vedem defilând în fața noastră ființe omenști, îmbrăcate în rochii defectuoase, decoltate în mii de ieluri, care cu îmbrăcăminte lor străvezie produc scandal în mii și mii de suflete . . . Câtă ocazie de a păcătui, câtă ispită, cât scandal și în urmă câtă imoralitate, câtă frivolitate și cât păcat întunecat . . .

Pilda terțiarilor trebuie să o urmăim. Simplitatea în îmbrăcăminte este primul pas către sf. Francisc. Să nu fim vanitoși. Haina noastră să fie cuviincioasă, curată dar nu bătătoare la ochi.

Să-l urmăim pe sf. Francisc nu numai cu buzele dar și cu îmbrăcăminte. Mulți au loje abonate în teatre dar și în pușcării. Mulți cu îmbrăcăminte strălucitoare vreau să acopere aceea ce le lipsește din starea lor socială. Sărăcia nu e rușinoasă. Să ne îmbrăcăm corespunzător stării noastre sociale. Mai presus de toate, să grijim ca prin îmbrăcăminte noastră, să nu producem scandal, căci vai omului, prin care intră scandalul.

Să întronăm în sufletul nostru spiritul sf. Francisc, spiritul modestiei, spiritul sărăciei și iată am împlinit primul și cei mai greu obligament al terțiarilor.

Mismar

Calendar săptămânal.

22 — 28 Iulie 1934.

- 22. Dumineca VIII-a d. Rusalii. (Ap. I Cor. 1, 10. Ev. Mat. 14, 14) Maria Magdalena
- 23. Luni M. Foca
- 24. Marți M. Cristina † 300
- 25. Mercuri adorm. sf. Ana
- 26. Joi M. Ermolau
- 27. Vineri Pantelimon
- 28. Sâmbătă ap. Prohor și soții.

„ . . . Cuvântul „Cruce“ celor pieritori nebunie este, iară nouă, ce ne mântuim, puterea lui Dumnezeu este.” Căci scris este: „pierde-voiu înțelepciunea înțelepților și știința celor știutori o voiu lepăda.”

Unde este înțeleptul? Unde este cărbunarul? Unde este întrebătorul vecului acestuia? Au doară nu a făcut Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia?

Căci de vreme ce în înțelepciunea lui Dumnezeu nu a cunoscut lumea prin înțelepciune pe Dumnezeu: bine a voit Dumnezeu prin nebunia propovăduirii a mântui pe cei credincioși. I. Cor. 1, 18—22.)